

Constelații diamentine

Anul II, Nr. 6 (10)
Iunie 2011

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Janet NICĂ

În căutarea concretului pierdut eseu despre Eminescu

Sabin Bălașa - *Luceafărul Eminescu*

Când auzi că Filosofia, regina gândurilor, este, de câteva secole încoace, mereu detronată și purtată, cu cătușe la mâini, pe toate ulițele satului și ale urbei, când vezi că Platon, Aristotel, Kant și Hegel, „cei patru mari ai lumii” (Constantin Noica), au fost argați în curtea Rațiunii suverane, îți vine a zice, odată cu Poetul nostru că „toate-s nemică”.

Gândul, încordat asupra-și, a rămas un tărâm zaharos și saharos, deșert deșertat în deșertăciune. Parcă piramidele, silogisme de piatră disciplinată, s-ar prăbuși iar faraonii, irigați de Nilul iluziei divine, încercând să-și salveze lutul prin geometrie, s-ar lăsa, soldați neinstruiți, la vatră.

Veghea Rațiunii a născut și mai naște încă monștri, un bestiar care îl încurcă pe Dumnezeu să-i vadă pe oameni. Încet-încet, Filozofia, punte de aur spre Absolut, s-a făcut țândări. Rămași fără văzduh, oamenilor le cad în creștet săgețile aruncate spre Zamolxe, Buda, Vișnu sau Yahve. Neutra și impresionala Rațiune n-a trimis niciodată dincolo de acoperiș. La streășina ei de tinichea inoxidabilă, niciodată rându-nelele nu și-au făcut cuiburi.

Dar, de la Nietzsche, Heidegger, Horkheimer, Adorno, Bataille,

Foucault și Derrida încoace, instinctul, armăsar de jeratic, intră adesea în grădina cu salăți a Rațiunii și vine să ne aducă povești.

Eminescu este, sigur, cea mai frumoasă poveste a unui neam frumos, povestea împăratului-poet și filosof, același dar mereu altul, un Anteu ale cărui călcăie nu mai pot săruta pământul întru încărcarea „bateriilor” cu țăriile sevei.

La Eminescu ruperea de sânul lăptos al concretului se face de la primii pași ai copilului, desenați deasupra abscisei.

Eul împăunat, „pentru care toate legăturile sunt rupte și care ar vrea să trăiască doar în fericirea desfătării de sine” (F. Schlegel), este săgeata trasă de țărână spre pânțele Ideii.

Reveria este serul otrăvit inoculat de seringă metafizică în venele băietului pe când acesta cutreiera păduri.

Eminescu este mugurele desprins de ram, sunetul rupt de corn, lumina rătăcită de flacăra. Dar

continuare în pag. 9

trecut, nu s-a mai putut ține și a vomat pe firereturile și decorațiile ambasadorului Germaniei. Fapt pentru care a fost rechemat și demis din diplomație... Ei bine, în 1945 sau 1946, cine se prezenta în audiență la Ana Pauker care era ministru de externe în guvernul Groza?... Chiar dumnealui, Al. Duiliu, care îi spunea: „Doamnă ministru, vă rog să țineți seama că eu sunt singurul diplomat român care am protestat împotriva hitlerismului vomând pe ambasadorul celui de al treilea Reich, fapt pentru care vă rog să mi se dea o pensie de merit!”...

Am relatat cele de mai sus tocmai pentru a nu se spune că-l acuz pe Președinte a-și folosi slăbiciunile în scop politic. Exemplul de a ști să profiți politic de asemenea slăbiciuni s-a mai practicat, deci nu putem învinui practica. Putem învinui însă rezultatele ei, care conduc exact la cele citate de confratele meu californian Dwight Luchian-Patton: „...în civilizația noastră și sub forma noastră de guvernământ, inteligența este așa de înalt onorată, încât nu este luată în considerare. Deci, ferice de cei săraci în duh, ca ale lor vor fi... posturile națiunii”.

Titlul „Râsu – plânsu” se potrivește doar prin faptul că ne facem de râs cu un asemenea plâns prezidențial. De fapt, în realitate, ar trebui spus „Plânsu – plânsu”, pentru că e vorba atât de aspectul nesemnificativ al plânsului său spontan cu explicație freudiană spre istericale, dar și de aspectul grav, tot mai grav din punct de vedere național, că am ajuns să ne plângem de milă.

Ionuț CARAGEA (Canada)

Așa trece gloria celui care scrie

Cât de greu este să fii scriitor! Dar veți răspunde că nu este chiar așa de greu. Că ați reușit să câștigați zeci de premii în literatură, că ați fost publicați în nu știu câte reviste sau că ați fost laudați de câteva persoane mai mult sau mai puțin calificate în domeniu. Ca ați apărut în mai multe dicționare sau antologii, că sunteți membri în nu știu câte asociații... Că ați fost publicați la o editură cu renume...

În spatele tuturor acestor performanțe se ascunde dorința voastră de a vă ridica cu o treaptă mai sus decât majoritatea celor care vă înconjoară. Nu vă interesează mesajul care trebuie să ajungă la cititori, nu vreți să aduceți un dram de frumos în lume, nu vreți să salvați nimic din ceea ce mai poate fi salvat. Nu. Scrisul vostru a devenit o armă cu care vreți să subjugați minți și suflete. O armă de distrugere în masă. Vreți să-i cuceriiți pe cei slabi, vreți să-i manipulați, vreți să modelați oamenii și societatea așa cum vă place vouă.

Ați ajuns să vă credeți profeți sau mântuitori. Slujbași ai luminii sau martori ai apocalipsei. Luați ca exemplu modelele cele mai

înalte dar uitați că ele nu au ajuns acolo sus prin impostură ci prin sacrificiu. Nu vedeți scrisul ca sacrificiu, ci ca o formă de exteriorizare a gândurilor și sentimentelor. Dar tot la *ego* vă raportați. Credeți că sunteți genii neînțeleși și încercați să găsiți pe cineva care să vă aprobe, să vă dea o diplomă pe care să scrie cu litere mari: **GENIU NEÎNȚELES ÎN SUFERINȚĂ ȘI SINGURĂTATE**. Și mai apoi vreți ca toate stelele de pe cer să împodobescă miraculoasa voastră titulatură.

Mulți se vor simți ofențați, vor spune că scriu ceea ce simt, că ceea ce fac e firesc și că nu au nicio așteptare de la ceilalți. Vor vorbi despre scris ca despre o formă de terapie, dar dacă le vei spune în față că scriu prost le vei simți orgoliul cum crește pe sub piele. Te vor înjura în gând și se vor retrage în colțul lor umbros dorindu-ți ce este mai rău. Invidia, ura, gelozia le vor măcina sufletul. Noua lor boală va fi mai grea decât cea dinainte. Trebuie să te gândești de două ori cum să îi minți mai frumos pe acești oameni. Trebuie să le vorbești despre talent și potențial, să-i îmbeți cu apă rece. Pentru că ei nu sunt în stare să se ridice singuri și stau mereu cu mâinile întinse ca niște cerșetori.

Statistici, statistici și iar statistici. Aveți nu știu câți prieteni care vă cunosc, aveți nu știu câți adulatori în fața blocului, în orașul natal sau pe blogul personal. Evident, ei vă cunosc pentru că și voi îi cunoașteți. Ei vor ceva de la voi așa cum și voi vreți ceva de la ei. Dar câți dintre cei pe care nu îi cunoașteți v-au descoperit și v-au apreciat pentru puterea și puritatea cuvintelor voastre? Câți dintre ei s-au apropiat de voi doar pentru faptul că v-ați pus în locul lor și ați încercat să răspundeți la problemele care îi macină în fiecare zi. Vedeți? Asta este valoarea voastră de scriitori. V-ați făcut populari în rândul celor care vă cunosc, dar nu ați reușit să puneți o floare la fereastra eroilor necunoscuți. Să aibă ei surpriza că mai sunteți încă în viață, în nu știu ce colț de lume, și că v-ați dedicat întreaga existență lor, celor care dictează cu adevărat cine este și cine nu este cu adevărat un scriitor valoros.

Dan Scurtu - Peisaj de munte